

(THE VIBRATOR PLAY)

L'HABITACIÓ DEL COSTAT

DIRECCIÓ: JULIO MANRIQUE

DE SARAH RUHL

DEL 19 DE NOVEMBRE AL 3 DE FEBRER

LA BRUTAL

lavillarroel
directió: fàbica teatre

ESTRELLA
GARN

Julio Manrique dirigeix aquesta nova producció de *La Brutal* i *La Villarroel*, que inicia funcions el pròxim 19 de novembre. Una obra poètica i vibrant que compta amb una companyia extraordinària: **Mireia Aixalà, Ivan Benet, Alba Florejachs, Adeline Flaun, Pol López, Carlota Olcina i Xavi Ricart**.

La Villarroel estrena **L'habitació del costat (The vibrator play)**, la versió catalana de **Joan Sellent** d'*In the Next Room, or The Vibrator Play* de **Sarah Ruhl**. La dramaturga és considerada un talent emblemàtic per al teatre modern nord-americà. En aquest drama extravagant i divertit, Ruhl situa l'espectador a l'Amèrica victoriana, a finals del segle XIX, als inicis de l'era moderna; i el convida a reflexionar al voltant de la revolució que suposaran invents com l'electricitat, la mecanització de mitjans de transport o la creació del telèfon, entre d'altres, per a la vida individual i col·lectiva.

La dramaturga Sarah Ruhl té una mirada única, estranyament pura, sensible al misteri, a la tendresa, a l'humor i a la màgia. Les seves obres són peces vívides i aventureres que parlen sobre temàtiques universals. L'autora posa l'accent sobre el llenguatge i la transformació.

Sinopsi

Segona meitat del Segle XIX, als afores de Nova York, durant l'anomenada "època victoriana".

Un metge fascinat pel progrés científic i tecnològic, el doctor Givings, experimenta amb l'ús d'un insòlit aparell elèctric que hauria de servir per a curar tota mena de disfuncions i neurosis de naturalesa sexual: un vibrador (en la seva versió més primitiva).

Mentrestant, la seva jove i vital esposa, la senyora Givings, està patint serioses dificultats per alletar i alimentar convenientment el nadó d'ambdós, cosa que la té molt preocupada. I, alhora, experimenta una creixent curiositat respecte a les extravagants teràpies que el seu marit, amb el màxim secret, practica a l'habitació del costat...

La crítica internacional ha dit...

“SARAH RUHL HA ACONSEGUIT
UNA COSA EXTRAORDINÀRIA:
EXPLICAR UNA ETAPA DRAMÀTICA
AMB HUMOR I ORIGINALITAT.”

Telegraph

“PERSPICAÇ, FRESCA I DIVERTIDA,
L'OBRA ÉS TAN RICA
EN PENSAMENT COM EN SENTIMENTS.”

The New York Times

“TOT ALLÒ QUE PODEM SABER DEL CEL, RUHL ENS
HO DIU.

L'ALEGRIA QUE COMPARTIM
AMB ELS ALTRES, AQUÍ, A LA TERRA.”

The New Yorker

L'habitació del costat

(The vibrator play)

de **Sarah Ruhl**

Traducció: **Joan Sellent**

Direcció: **Julio Manrique**

Amb: **Ivan Benet, Carlota Olcina, Pol López, Mireia Aixalà,
Xavi Ricart, Alba Florejachs i Adeline Flaun.**

Escenografia i vestuari: **Alejandro Andújar**

Il·luminació: **Jaume Ventura**

Disseny de so: **Damien Bazin**

Composició musical: **Carles Pedragosa**

Confecció de vestuari: **Maribel Rodríguez i Irene Fernández “Nené”**

Construcció: **Pascualín Estructures, Pro-escènic** (Pilar Albadalejo) i **Benoît Duchesne.**

Ajudant d'escenografia: **Mercè Lucchetti**

Regidoria: **Raúl Gallegos**

Sastreria: **Irene Fernández “Nené”**

Cap tècnic del teatre: **Jaume Feixas**

Cap tècnic de La Brutal: **Arnau Planchart**

Disseny Gràfic: **Joan Agudé**

Fotografia: **Felipe Mena**

Prensa: **Anna Casasayas i Clara M. Clavell**

Màrqueting i comunicació: **Publispec**

Col·labora: **Fundación Rocamora.**

Agraïments: **FOCUS, Dagoll Dagom, T de Teatre i Rosa Maria Arenas.**

Una coproducció de **La Brutal i La Villarroel**

Primera funció a **La Villarroel el 19 de novembre del 2018**

Text del director

Quan vaig llegir, per primer cop, **L'habitació del costat**, vaig tenir la sensació d'haver ensopegat amb alguna cosa nova. I preciosa. Una mirada meravellosament estranya i única. Una mirada, alhora, irònica i delicada. Plena de llum. Oberta al misteri, al plaer, a l'humor i a la màgia.

Resultaria difícil, i probablement inútil, definir aquest estrany conte de fades victorià, una espècie de vodevil poètic, tan còmic i tan trist al mateix temps com probablement ho sigui, al cap i a la fi, la pròpia vida. Una esbojarrada (i falsa) “comèdia de portes”, habitada per uns insòlits personatges que contempen, fascinats i atònits, amb ulls de nen que no sap res i ho aprèn tot, com s'encén una bombeta. I ho fan com qui assisteix a un miracle: el miracle de la llum.

Diu la Sarah Ruhl que ella escriu un teatre “més dionisiàc que apol·lini”. Un teatre on “la màgia és a tot arreu, on les històries no tenen arc i on ningú no aprèn cap lliçó”. I afegeix que, pel que fa als mecanismes que mouen el drama, l'interessa menys el conflicte que la transformació. Hem procurat que aquesta idea, la de la transformació, “il·luminés” el nostre procés de treball, amb la intenció de transformar l'escenari, ni que sigui un instant, en un espai obert al misteri, al plaer, a l'humor i a la màgia. Una habitació plena de llum.

Julio Manrique

Sarah Ruhl, autora

És considerada una de les dramaturgues nord-americanes més prolífiques de l'actualitat. La seva passió pel món artístic prové dels seus pares: Kathleen Ruhl, actriu i directora de teatre, i Patrick Ruhl, que tenia una gran estima per la literatura i la música. És titulada en el Grau d'Arts el 1997 i en el Màster de Belles Arts el 2001, per la Universitat de Brown.

La primera història que va escriure va ser sobre dues verdures en costats oposats de la nevera, les quals s'acaben casant. Un text teatral que ja demostrava el seu toc extravagant i el seu amor per la llengua. Amb tan sols cinc anys, la seva mare la portava a veure

assajos i ella prenia notes per donar-les als actors. Va començar a assistir a classes al Piven Theatre Workshop quan anava a quart de primària. En aquesta escola hi havien assistit alumnes tan cèlebres com John Cusack, Jeremy Piven, Polly Noonan, Kate Walsh o Hope Davis, entre altres. Quan tenia 20 anys, l'any 1994, el seu pare va morir de càncer, fet que va tenir un profund impacte en el seu art.

El seu treball ha atret l'atenció de crítica i espectadors per seu sentit innovador i poètic d'estil visual, així com la utilització d'un estil teatral màgic. Les seves creacions prenen en consideració conflictes complexos com la nació, la classe, la raça, el gènere i la sexualitat; que Ruhl a través d'una veu única farcida de tocs humorístics. El resultat són peces basades en els personatges, de forta influència txekhoviana, que proposen una anàlisi de la realitat basada en la contemplació de la quotidianitat. Ruhl descriu la psicologia de les seves obres com "l'exposició d'una sensibilitat més medieval dels humors, la melancolia i la transformació". En les seves obres, Ruhl tracta temes universals, com la vida, l'amor i la mort; des d'un punt de vista clarament humà i en femení. Com ella mateixa defineix, "estic interessada en narrar històries des del punt de vista de la dona. Com més dones hagin escrit més obres de teatre, més polifacètiques seran les nostres històries".

Entre les seves obres s'hi troben textos com *Melancholy Play* (*Obra sobre la melancolia*, 2002); *The Clean House* (*La casa de la neteja*, 2004); *Passion Play* (*Obra sobre la passió*, 2005); *Eurydice* (2004); *Dead Man Cell's Phone* (*El mòbil de l'home mort*, 2007); *In the Next Room (or The Vibrator Play)* (*L'habitació del costat o L'obra del vibrador*, 2009); *Stage Kiss* (*Petó d'escenari*, 2014) i més recentment, *For Peter Pan on her 70th birthday* (*Per a Peter Pan en el seu 70è aniversari*, 2017).

Diversos guardons avalen la seva trajectòria, d'entre els quals cal destacar el premi MacArthur Fellowship, del PEN/Laura Pels International Foundation for Theater Award, i l'Steinberg Distinguished Playwright Award el 2016. A més, dues de les seves obres han estat finalistes al premi Pulitzer en la categoria de drama: *The Clean House* (2004) i *In the Next Room (or the Vibrator Play)* (2009).

*traduccions literals dels títols originals

EL HOMBRE QUE FUE JUEVES

Marcos
Ordóñez

Sobre Sarah Ruhl

La autora americana
resume en un libro
de breves ensayos su
visión de la dramaturgia

Por fuerza tenía que atraerme un libro titulado *100 ensayos que no he tenido tiempo de escribir sobre paraguas, peleas a espada, desfiles y perros, alarmas de incendio, niños y teatro* (Faber & Faber, 2014). ¿De qué me sonaba su autora, Sarah Ruhl, presentada como “una de las dramaturgas americanas más originales”? Caí en la cuenta: en el verano de 2010 me deslumbró el onirismo lorquiano de *Eurydice*, que Bijan Sheibani y su compañía (ATC) presentaron en el Lliure/Grec. Al año siguiente, Josep Maria Pou estuvo a punto de dirigir *In the Next Room (or The Vibrator Play)*, con Maribel Verdú y Aitana Sánchez Gijón, pero no pudo ser. Recordé que *Eurydice* estaba dedicada a la memoria del padre de Sarah Ruhl, y que el pasado verano dedicó a su madre su nueva obra, hermosamente titulada *For Peter Pan on Her 70th Birthday*, estrenada en Playwright Horizons (Nueva York) y que tengo muchas ganas de leer. También recordé que en *Eurydice* había un ascensor donde no paraba de llover y un personaje decía esta frase que Cocteau hubiera aplaudido: “Una canción son dos cuerpos muertos abrazándose bajo las mantas para entrar en calor”.

Sarah Ruhl escribe un teatro “más dionisiaco que apolíneo”. Y en su libro de ensayos se define como partidaria de “la forma ovidiana”, donde “la magia está en todas partes, las historias no tienen arco y nadie aprende una lección”. Le interesa la transformación en vez del conflicto, y la estructura cercana a los cuentos de hadas: “Crecí leyendo los romances de Shakespeare: que un personaje se convirtiera en asno me parecía normal”. Me encanta “la forma ovidiana”: “No se suele enseñar en las clases de narrativa”, dice, porque “el arte de volar no es fácil de aprender”.

100 ensayos... es una fuente de sorpresas. Lo escribió a lo largo de cinco años, mientras daba a luz y criaba a tres hijos. Textos breves pero fulgurantes, entre pocas líneas y pocas páginas, escritos de madrugada, para fijar ideas en una memoria agujereada por la falta de sueño. Me seduce el humor de sus reflexiones. Un joven alumno le describe el “arco natural” de una obra: “Arranca, gana velocidad, avanza, avanza y de golpe, bam, se termina”. Ruhl, cuyas maestras fueron Paula Vogel y María Irene Fornés, contesta: “Bueno, lo que usted llama un arco natural es lo más parecido a un orgasmo masculino”. O esta otra frase: “Demasiada gente confunde ‘una obra de ideas’ con un texto en el que la gente ‘habla’ de ideas, y rara vez las ideas se encuentran en la forma”.

Me gustan las obras que se disfrazan, los cuentos que se convierten en ensayos (y viceversa), los personajes que lloran a carcajadas, las historias que no retratan una trama sino un estado. No es raro que empezase a leer *100 ensayos...* por la entrada “Sobre alarmas de incendio”, donde cuenta que su montaje favorito es *Passion Play*. Interrumpido por el aviso, los actores decidieron hacer la obra en las escalinatas de la iglesia de Brooklyn que lo acogía: pura transformación.

**MIREIA
AIXALÀ**

**XAVI
RICART**

**IVAN
BENET**

**CARLOTA
OLCINA**

Els personatges

IVAN BENET - *Doctor Givings*, especialista en trastorns ginecològics i histèrics.

CARLOTA OLCINA - *Catherine Givings*, dona del *doctor Givings*. Acaba de tenir un nadó.

MIREIA AIXALÀ - *Sabrina Daldry*, la pacient del metge.

**POL
LÓPEZ**

**ADELINE
FLAUN**

**ALBA
FLOREJACHS**

ALBA FLOREJACHS - *Annie*, la llevadora que ajuda el *doctor Givings*.

POL LÓPEZ - *Leo Irving*, l'altre pacient del *doctor Givings*.

ADELINE FLAUN - *Elizabeth*. Una dona que fa de dida circumstancial.

XAVI RICART - *Senyor Daldry*, marit de *Sabrina Daldry*.

La Brutal, productora

Des de la primera temporada com a productora (2014-2015) van començar a assentar-ne les bases, tant artísticament com d'estructura. Van produir el teatre que creien necessari, amb espectacles de tota mena i per tots els gustos: *Timó d'Atenes* de William Shakespeare, dirigida per David Selvas, una producció de La Brutal, Festival Shakespeare i L'Atlàntida – Centre d'arts escèniques d'Osona; *Los esqueiters*, de Nao Albet i Marcel Borràs, espectacle dirigit per ells mateixos, una producció de La Brutal amb el Grec- Festival de Barcelona 2015 i Temporada Alta 2014; *Santa nit (una història de Nadal)* de Cristina Genebat, una producció de Bitò amb la producció executiva de La Brutal; i, finalment, *Tot pels diners (Mammon / Cleopatra / L'onzena plaga)* de Nao Albet i Marcel Borràs, Iván Morales i Victoria Szpunberg, una trilogia produïda pel Teatre Lliure i La Brutal.

Durant les últimes temporades La Brutal ha presentat produccions d'èxit com *La Treva (Time Stand Still)* de Donald Margulies, dirigida per Julio Manrique (La Villarroel, 2016); *Vides privades* de Noël Coward, amb dramaturgia de Juan Cavestany i direcció de David Selvas i Norbert Martínez (Teatre Borràs, 2016); *Don Joan* de Molière, amb direcció de David Selvas (TNC 2016 i Teatre Goya, 2018); *La importància de ser Frank* d'Oscar Wilde, amb direcció de David Selvas (TNC, 2018), i *Blues* de Sergi Pompermayer (Sala Beckett, 2018). També han fet possibles produccions de teatre contemporani com *La llista* de Jennifer Tremblay, dirigida per Allegra Fulton, producció de La Brutal i Teatre Lliure; *Confessió d'un expresident* de Davide Carnevali, dirigida per Xavi Ricart, una producció de La Brutal amb la col·laboració de Minoria Absoluta, i *Una altra pel·lícula*, de David Mamet, una producció de Temporada Alta 2015 amb la col·laboració de La Brutal, dirigida per Julio Manrique. Tots aquests espectacles han fet temporada a Barcelona i gira pel territori català.

Més informació: www.labrutal.com

Julio Manrique, director

Actor i director de teatre. És llicenciat en Dret i ha rebut formació a l'Institut del Teatre. Entre el 2011 i el 2013 va ser director artístic del Teatre Romea de Barcelona i, actualment, és membre i fundador de la productora teatral La Brutal.

Debuta als escenaris el 1994 amb *Enemic de classe* de Nigel Williams, sota la direcció de Josep Maria Mestres, i des de llavors ha treballat en una quarantena de muntatges, a banda de lectures i concerts, sota les ordres de

directors com Peter Brook, Marcial Di Fonzo Bo, Lluís Pasqual, Joan Ollé, Rafel Duran, Xavier Albertí, Sergi Belbel, Àlex Rigola, Carlota Subirós, David Selvas i Oriol Broggi. El 2006 es llança a la direcció amb *Els boscos* i *American Buffalo*, de David Mamet, i posteriorment munta diverses peces de Neil LaBute, Mark Ravenhill, Bernard-Marie Koltès, David Greig, Patrick Marber i Anton Txèkhov. Darrerament ha participat com a actor en els muntatges *Incendis*, de Wajdi Mouawad, i *L'orfe del clan dels Zhao*, de Ji Juanxiang, totes dues dirigides per Oriol Broggi; *Timó d'Atenes* de William Shakespeare, dirigida per David Selvas, i *El rei Lear*, també de Shakespeare, dirigida per Lluís Pasqual.

Recentment ha dirigit *El curiós incident del gos a mitjanit* a partir de la novel·la homònima de Mark Haddon, adaptada per Simon Stephens, i *L'ànec salvatge*, d'Henrik Ibsen, al Teatre Lliure. En televisió ha participat en els telefilms *Carles, príncep de Viana*, *L'estratègia del cu-cut* i *14 d'abril*, *Macià contra Companys*, entre d'altres, i en les sèries *Isabel*, *Ermessenda*, *Infidels*, *Porca misèria* i *El crac*. En cinema destaca la seva col·laboració a *Soldados de Salamina*, *A la ciutat*, *Febrer* i *Hijo de Caín*.

Ivan Benet, actor

És llicenciat en art dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona, amb Premi Extraordinari. Ha rebut diverses beques i s'ha format a nivell internacional a Amsterdam i a Bochum (Alemanya). En teatre ha participat com a actor en més de quaranta espectacles, ha dirigit i coescrit *La lleugeresa* i altres cançons (2018) i ha codirigit *Informe per a una Acadèmia*. L'hem vist recentment a *Desig sots els oms* (dir. Joan Ollé, 2017), *Bodas de sangre* (dir. Oriol Broggi, 2017-2018), *Las personas del verbo* (dir. Joan Ollé, 2017); *L'ànec salvatge* (dir. Julio Manrique, 2017); *En la*

solitud dels camps de cotó (dir. Joan Ollé, 2017); *El curiós incident del gos a mitjanit* (dir. Julio Manrique, 2014-2016); *Premis i càstigs* (dir. Ciro Zorzoli, 2015), *Informe per a una acadèmia* (dir. Xavi Ricart i Ivan Benet, 2013-2016); *Translations* (dir. Ferran Utzet, 2014), i, *Roberto Zucco* (dir. Julio Manrique, 2013).

En cinema i televisió ha participat en la sèrie *Nit i dia* (2015-2017), *El crac* (2017), *Ventdelplà* (2010-2014) al film televisiu *Laia* (2016) i la pel·lícula *Cerca de tu casa* (2016), entre d'altres. L'any 2014 va ser reconegut amb el Premi de la Crítica com a millor actor principal per *Informe per a una acadèmia*.

Carlota Olcina, actriu

Formada en interpretació a Barcelona i Madrid. Ha realitzat cursos d'interpretació amb Javier Daulte (2006) i Fernando Piernas (2005-2006), i interpretació, veu, jazz i claqué a l'Escola Memory.

En teatre recentment ha participat a *Incendios* de Wajidi Mouawad, dirigit per Mario Gas (2016-2017) i *Dansa d'agost* de Brian, dirigit per Ferran Utzet (2016). També ha format part d'obres com *Mata'm*, escrita i dirigida per Manel Dueso (2014); *Pulmons* de Duncan McMillan, dirigida per Marília Samper (2014-2015); *Oleanna* de David Mamet

dirigida per David Selvas (2012); *Nuestra clase* de Tadeusz Slobodzianek, dirigida per Carme Portaceli (2012); *Julieta y Romeo* de William Shakespeare, dirigida per Marc Martínez (2011); *Que pasó cuando Nora dejó a su marido o Los pilares de las sociedades* de Elfriede Jelinek, dirigida per Carme Portaceli (2008); *Carta de una desconocida* de Stephen Zweig, dirigida per Fernando Bernués (2007-2008); *Fairy*, dirigida per Carme Portaceli (2007); *El agresor* de Thomas Jonigk, dirigida per Carme Portaceli. (2006); *Panorama desde el puente* d'Arthur Miller, dirigida per Rafel Duran (2006); *Al menos no es Navidad* de Carles Alberola, dirigida per Tamzind Townsend (2003); *Sábado, Domingo, lunes* d'Eduardo De Filippo, dirigida per Sergi Belbel (2002); *Terra baixa* d'Àngel Guimerà, dirigida per Ferran Madico (2000), i *Bernadeta xoc*, dirigida per Magda Puyo (1999).

Pol López, actor

Llicenciat en art dramàtic en l'especialitat de Text per l'Institut del Teatre. La seva interpretació ha estat guardonada amb els premis Butaca al millor Actor Teatral 2016; premi Ciutat de Barcelona de Teatre i el Premi de la Crítica, ambdós el 2015, i el premi de La Crítica Serra d'Or 2012, entre d'altres.

Els seus darrers treballs en teatre han estat *La calavera de Connemara* de Martin McDonagh, amb direcció d'Iván Morales (La Villarroel, 2017-2018); *El curiós incident del gos a mitjanit* de Christopher Boone (Teatre Poliorama, 2015-2017); *Hamlet* de

William Shakespeare, dirigida per Pau Carrió (Teatre Lliure de Gràcia, 2016); *Filla del seu pare* de la Companyia Solitària (Temporada Alta i Teatre Lliure, 2015); *Ferèstecs* dirigida per Lluís Pasqual (Teatre Lliure, 2013); *28 i mig* amb direcció d'Oriol Broggi (La Perla 29, 2013); *Ivan i els gossos*, de Hattie Naylor, dirigit per Pau Carrió (Teatre Lliure, 2012); *L'arquitecte* de David Greig sota la direcció de Julio Manrique (Teatre Lliure i Teatro de La Abadía, 2011), i *American Buffalo* de David Mamet dirigida per Julio Manrique (Teatre Lliure, 2010), entre d'altres. Des del 2014 i amb la Kompanyia Lliure, ha portat a escena obres com: *La revolució no serà tuitejada*, escrita i dirigida per Jordi Casanovas, Guillem Clua i Pau Miró; *El caballero de Olmedo*, dirigida per Lluís Pasqual (Teatre Lliure i Compañía Nacional de Teatro Clásico); *Victòria d'Enric*, versió d'*Enric V* de William Shakespeare, dirigida per Pau Carrió; *Somni americà*, dirigida per Oriol Tarrassón; *Moby Dick*, escrita per Marc Artigau i dirigida per Juan Carlos Martel; *L'onzena plaga*, escrita per Victòria Spunzberg i dirigida per David Selvas.

Mireia Aixalà, actriu

Llicenciada en art dramàtic en la especialitat interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona l'any 1997. Diversos cursos d'interpretació, veu, teatre musical i gest, entre d'altres al Col·legi del Teatre, Àrea i La Fura dels Baus. Ha rebut el premi Mercallà en la categoria de millor actriu revelació per *¿Quién teme a Virginia Wolf?* (2014).

En teatre destaquen les seves interpretacions en *L'autora de las meninas*, d'Ernesto Caballero (2016); *El curios incident del gos a mitjanit*, dirigida per Julio Manrique (Teatre Lliure, 2015 a 2017); *Un altra pel·lícula*, dirigida per

Julio Manrique (Teatre Borràs, 2015); *Un jeta dos jefes*, de Richard Bean, dirigida per Alexander Herold i Paco Mir (Teatre Victoria, 2014); *Àlies Gospodin*, de Philip Löhle, dirigida per Moises Maicas (Sala Beckett, 2013); *Senyoreta Júlia* de Patrick Marber, dirigida per Josep Maria Mestres (Teatre Romea, 2012); *¿Quién teme a Virginia Woolf?*, d'Edward Albee, dirigida per Daniel Veronesse (Teatre Romea i Teatre La Latina, 2011-2012); *Llum de guàrdia*, de Sergi Pompermayer, dirigida per Julio Manrique (Teatre Romea, 2011); *Cosas que hoy decíamos*, de Neil LaBute, dirigida per Julio Manrique (Sala Beckett, 2010; Teatre Villarroel, 2011); *L'hort dels cirerers*, d'Anton Txèkhov, amb versió de David Mamet i dirigida per Julio Manrique (Teatre Romea, 2010-2011), i *Tres dones i un llop*, de Javier Daulte dirigida per Carol López (Teatre Villarroel, 2010), entre d'altres.

Alba Florejachs, actriu

Formada en interpretació, cursa els estudis de tècnica Meiser, i l'Institut Superior de Arte de la Habana (2000). També es forma en tallers d'interpretació i creació, dansa-teatre i mim corporal.

Entre els seus últims treballs en teatre cal esmentar: *If (L'últim desig)* de Vero Cendoya (Sala Atrium 2018 i La Villarroel, 2019); *Distància* de Roger Torns (Sala Beckett, 2018); *Homes, la comèdia musical* de Sergi Belbel i Carol López (Teatre Condal, 2017); *L'Avar* de Molière amb direcció de Josep Maria Mestres (Teatre Goya, 2016); *La*

nit d'Helver, dirigit per Pavel Bsonek (Sala Àtrium, 2016); *Bluf*, dirigit per Israel Solà (Sala Beckett, 2016); *Desdèmona*, dirigit per Martí Torras (Sala Muntaner, 2015); *Losers*, escrit i dirigit per Marta Buchaca (La Villarroel, 2014-2015); *Somni (l'últim sopar)* de Mercè Vila Godoy (La Seca, 2013), i *L'any que ve serà millor*, dirigit per Mercè Vila Godoy (gira per Espanya, 2013), entre d'altres.

En televisió destaca la seva participació a *Polònia* i *Cracòvia* (TV3), *Buenas noches y buenafuente* (Antena3), *Palomitas* (Tele5) i *Homozapping* (Antena3).

Adeline Flaun, actriu

Actriu i dobladora, nascuda el 1979 a la Martinica (Carib francès) on comença la seva formació de la mà de Michel Bourgade. El 1998 s'instal·la a Lille, on seguirà estudiant a La Virgule; i amb Stéphane Van de Rosieren, entre d'altres. Ingressa als Clowns de l'Espoir com a pallassa d'hospital, i crea la seva companyia teatral, Entre-Deux. El 2005 es trasllada a Barcelona, on es gradua en tècnica Meisner amb Javier Galitó-Cava; realitza estudis a Moveo (Escola de Mim Corporal) i tallers amb Manuel Lillo (text), Carlota Subirós (*viewpoints*), Pau Rossell (*clown*) i Carmelo

Gomez (versos), entre d'altres. Compagina creacions de la seva companyia Almaradas amb produccions teatrals i audiovisuals de tercers.

En l'àmbit del teatre, ha format part d'obres com *Exprés*, de Quique Culebras i dirigida per Javier Galitó-Cava (2015); *Coeurs battant comme des tambors*, escrita i dirigida per l'Àngels Aymar (2014); *El soroll dels ossos quan cruixen*, de Suzanne Lebeau i dirigida per Quique Culebras (2013), i *Mi relación con la comida*, d'Angélica Liddell i dirigida per Pau de Nut (2011), entre d'altres.

Xavi Ricart, actor

Llicenciat en art dramàtic a l'Institut del Teatre de Barcelona, també va cursar dansa clàssica, claqué i jazz, i té el grau mitjà de piano pel Conservatori Superior de Música de Barcelona.

En teatre destaquen les seves interpretacions en *L'habitació del costat*, dirigida per Julio Manrique (2018-2019); *Una gossa en un descampat*, de Clàudio Cedó i direcció de Sergi Belbel (2017); *Boscós*, dirigida per Oriol Broggi (2017); *Don Joan*, amb direcció de David Selvas (2016); *El curiós incident del gos a mitjanit*, escrita per

Simon Stephens i dirigida per Julio Manrique (2016); *Cels*, de Wajdi Mouawad i dirigida per Oriol Broggi (2014); *Robert Zucco*, de Koltès i direcció de Julio Manrique (2013); *Incendis*, dirigida per Oriol Broggi (2012); *L'hort dels cirerers*, de David Mamet i dirigida per Julio Manrique (2010); *La forma de les coses*, de Neil LaBute, dirigida per Julio Manrique (2010), i, *Don Joan o el festí de pedra*, de Molière i amb direcció de Marta Montblanc (2012), entre moltes altres. Ricart també ha explorat la seva faceta de director en diverses produccions, entre les quals cal esmentar *Confessió d'un expresident*, de Davidde Carnevali i produïda per La Brutal (2016); *Santa Nit, una història de Nadal*, de Cristina Genebat, producció de La Brutal (2016); *Polònia, el musical*, produïda per Minoria Absoluta (2014), i *Informe per una Acadèmia*, de Franz Kafka i produïda per FTA (2013).

Empreses patrocinadores

Col·laboradors

Venda d'entrades

lavillarroel.cat

Informació general

L'HABITACIÓ DEL COSTAT

(The vibrator play)

#HabitacióDelCostat

Del 19 de novembre del 2018 al 3 de febrer del 2019

Horaris

De dimarts a dijous: 20.30 h

Divendres: 21 h

Dissabte: a les 18 h i a les 21 h

Diumenge: 18.30 h

Dilluns 19 de novembre, funció a les 20.30 h

Dimarts 25 i dimecres 26 de desembre, funció a les 19.30 h

Dimarts 1 de gener, funció a les 19.30 h

Diumenge 6 de gener, funció a les 19 h

No hi ha funció: 22 de novembre; 10 i 31 de desembre; 5 de gener

Preus a partir de 24 €

Venda d'entrades

Taquilla La Villarroel - lavillarroel.cat

Preus especials per a grups a

Promentrada www.promentrada.com

93 309 70 04

Contacte de premsa

Anna Casasayas i Clara M. Clavell

93 309 75 38 - premsa@focus.cat

Activitats Paral·leles

• Vis a Vis amb el TR3SC

Amb **Víctor Endrino**, com a moderador i **Julio Manrique**, director de l'espectacle.

MEAM (Museu Europeu d'Art Modern)
dimarts, 27 de novembre a les 19 h

• Post funció

amb TRAVESSIA RECOMANA

un cop finalitzada la funció de 20.30 h.

Amb **Teresa Ferré** (moderadora)
i la participació de la companyia
de l'espectacle.

La Villarroel

dijous, 29 de novembre

MOLT MÉS A

Comparteix la teva experiència
amb el hashtag

#HabitacioDelCostat

i etiqueta **@La_Villarroel**
